

KANELSNEGLENES OPRØR

Af Asger Aamund, den 6. december 2013

Vi er netop blevet velsignet med et nyt EU-direktiv, der fratager danske bagermestre bemyndigelsen til at dosere kanelnegle med en passende mængde kanel. Kanel giver leverskader hedder det, og nu er der sat maksimumsgrænser for kanelforbruget for at beskytte den sagesløse befolkning mod grimme leverlidelser, som vi ellers troede var forbeholdt de mange danskere, der kigger lidt for dybt i flasken. Samtidig har vi i landets største aviser kunnet læse bekymrede artikler om den nye politiske højrebølge, der angiveligt vokser frem i Europa. Hollands Geert Wilders har indgået en politisk alliance med Frankrigs Marine Le Pen og de europæiske medier har nu travlt med at kortlægge de partier, der må henregnes til højreekstremisme og højrepopulisme. Det er ud over Wilders og Le Pens partier også det belgiske Vlaams Belang, UKIP i Storbritannien, Sverigedemokraterne, det østrigske Frihedsparti, Liga Nord i Italien. Også Dansk Folkeparti bliver under protest tvangssammenbragt med de øvrige 'højreekstremistiske' partier.

Vi har nok glemt, hvad det vil sige at være højreorienteret. Det er et flydende begreb, men det har noget at gøre med Gud, Konge og Fædreland i overvældende doser. Det er lov og orden uden tolerance. Det er honnør for myndighedspersoner og storkapitalen. Det er protektionisme og en stærk militærmagt. Er det disse mål, de europæiske 'højreekstremistiske' partier stræber efter at realisere? Det er der intet, der tyder på. Tværtimod er medlemmerne hverken krigsliderlige eller udbyttere af de arbejdende masser. De er såmænd ganske almindelige arbejdere, landmænd, håndværkere og pensionister, der ser forskelligt på mange ting, men som er bundet sammen af nogle få fælles mærkesager: Det er modstanden mod den almægtige bureaukratiske EU- mastodont og opgøret med en total fejlslagen indvandrer- og integrationspolitik. Der er utvivlsomt reaktionære og fremmedfjendske elementer til stede i alle de nævnte partier. Det franske Front National har tidligere repræsenteret klare antisemitiske tendenser, som i øvrigt er grunden til, at Dansk Folkeparti lægger afstand til en hver form for samarbejde. Det samme gælder det østrigske Frihedsparti, men der foregår en løbende udrensning i de 'højreekstremistiske' partier, der til gengæld er ved at samle sig om det, de har fælles, nemlig modstanden mod EU's tiltagende magt og kampen mod den uhindrede indvandring og islamisering i Europa. Og nøgternt betragtet må man sige, at de 'højrepopulistiske' bevægelser har en god sag at slås for. Politisk ligger EU i ruiner. EU-parlamentet må ikke fremsætte lovforslag. Det må kun Kommissionen. Ministerrådet, der består af medlemslandenes regeringschefer, er et uengageret og tamt forum, der hellere end gerne overlader den politiske magt til Kommissionen, der nu udgør et slags departementchefstyre, som vi havde det i besættelsens sidste år. Medlemslandene bliver dænget til med en konstant buldrende lavine af cirkulærer, direktiver og forordninger, der detailstyrer borgernes liv og færden. De nationale regeringer har stort set givet op og lader i stedet som om, der hersker bred enighed om EU's stigende magtanvendelse. Er det ikke en god sag at få sat en stopper for det centrale formynderi og i stedet sætte en proces i gang, der skal demokratisere og decentralisere det europæiske samarbejde? Det skulle man jo synes, og det gælder vel også indvandring og integration, der er gledet de europæiske samfund helt af hænde. Næsten alle EU medlemslande kæmper i dag med store skarer af flygtninge og indvandrere, der ikke vil integreres, men som heller ikke besidder de fornødne faglige forudsætninger for fast arbejde og som derfor er anbragt i ghettoer på de arbejdende borgernes regning. I Danmark alene koster indvandrersegmentet uden for arbejdsmarkedet 15 milliarder kroner om året. Det er hverken højreekstremistisk eller højrepopulistisk at ønske et opgør med disse katastrofale politiske fejlgreb, der tilsammen har tvunget det velhavende og progressive Europa i

knæ. Det er imidlertid de ikke-stuerene mennesker, der er på barrikaderne. Oprøret, den nye konstruktive politik skulle jo være kommet fra den kreative klasse i samarbejde med de folkevalgte centrum-venstre politikere og de progressive medier på samme fløj. De gode og velmenende politikere og embedsmænd, der repræsenterer den moderne formynderstat har vist sig som en flok medløbende og ængstelige dilettanter, der ikke har kunnet mønstre det fornødne mod og overblik til at føre en politik, der sikrer det demokratiske samarbejde i Europa og en effektiv integrationspolitik for vore indvandrere. De voksende protestpartier er udelukkende et resultat af mange års politisk afmagt og forsømmelse. Hvis Venstre og Socialdemokraterne havde haft en klar vision for det europæiske samarbejdes udvikling og destination, var vi ikke endt i et Mickey Mouse parlament og med et centraliseret papirvælde uden lige. Og hvis vore toneangivende politikere havde gennemført faste mål og strategier for udlændingepolitikken og krav til integration i det danske samfund, havde Khader, Kjærsgaard, Westergaard, Akkari, Hedegaard og Yahya Hassan kunnet færdes uden politibeskyttelse. Vi må håbe på at, de europæiske protestbevægelser fortsat luger ud og fjerner antisemitiske og småfascistiske elementer i egne rækker og på demokratiets og retsstatens grundlag kæmper videre for deres mærkesager. Der er brug for skarpe holdninger og konstruktive provokationer, hvis den passive og opgivende europæiske politiske overklasse skal forpligtes til en demokratisering af det europæiske samarbejde og en indvandrer- og flygtninge politik, der er til glæde for alle Europas borgere. Men hvad så med kannelsneglen? Jo, det viser sig, at EU med sine lokale repræsentanter i den danske fødevarerstyrelse kan gå med til, at 'traditionelt bagværk' godt må få et drys kanel mere end det øvrige bagværk. Den danske kannelsnegl er af EU kasseret som traditionel snegl, sikkert fordi man i franske konditorier kan købe en kannelsnegl, der sjovt nok hedder 'escargot' på bagerfransk. Som følge heraf kan den danske kannelsnegl ikke være traditionel, da denne delikatesse i EU-perspektiv stammer fra Frankrig. Ligesom franskbrødet. Det dødsensfarlige stof i kanel hedder kumarin, som også findes i jordbær og kirsebær. Ja, De har gættet rigtigt. Der er snart atter nyt fra Kommissionen.